

Sygn. akt I C 109/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Staszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: (...) **Anna Kubicka - Grudzień**

Protokolant: stażysta Renata Świątek

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 roku w Staszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 109/18 upr.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 lutego 2018 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł przeciwko J. P. o zapłatę kwoty

w wysokości 894,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwoty 877,97 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem nabył w dniu 29.10.2015 roku na podstawie sporządzonej w formie pisemnej umowy przelewu wierzytelności zawartej stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. z pierwotnym wierzycielem, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W..

Powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w związku z zawarciem przez pozwanego z pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w dniu 05.01.2015 roku umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) stanowiącej umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. nr 126 poz. 715 z późn. zm.). Podniósł, że na podstawie zawartej umowy pożyczki, pożyczkodawca udzielił i wypłacił pozwanemu kwotę pożyczki, którą pozwany odebrał. Pozwany natomiast zobowiązał się spłacić kwotę wypłaconej mu pożyczki wraz z należnymi pożyczkodawcy odsetkami i innymi kosztami w łącznej wysokości (...) 76 zł w 34 ratach miesięcznych równych, płatnych w wysokości 180.00 zł każda rata, przy czym termin płatności pierwszej raty ustalony został na dzień 05.02.2015 roku, a każda następna rata pożyczki płatna była do 5 dnia każdego kolejnego miesiąca. Termin płatności ostatniej raty pożyczki przypadła na dzień 05.11.2017 roku. Powód zaznaczył, że zgodnie z zawartą umową zostały naliczone pozwanemu od należności głównej odsetki umowne w wysokości 12 % za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej wymagalności z uwzględnieniem przepisów o odsetkach maksymalnych.

Jak wskazał powód, pozwana łącznie od dnia zawarcia umowy pożyczki do dnia wniesienia niniejszego powództwa dokonała jedynie spłaty części należności wynikającej z zawartej umowy pożyczki, tj. wpłaciła kwotę w wysokości (...).11 zł, która została zaliczona zgodnie z warunkami określonymi w umowie w pierwszej kolejności na pokrycie kosztów, należności ubocznych, w dalszej kolejności na należność główną. Wobec powyższego powód wskazał, że żąda zapłaty kwoty wskazanej w pozwie jako kwoty udzielonej pozwanemu pożyczki w wysokości 337,92 zł wraz z przysługującymi odsetkami umownymi za okres trwania umowy w wysokości 8,55 zł oraz odsetkami za opóźnienie w zapłacie w kwocie 8,10 zł naliczonymi od dnia wymagalności kwoty raty do dnia wniesienia przedmiotowego powództwa oraz opłatą operacyjną stanowiącą koszt zawarcia i wykonania umowy - naliczaną za okres obowiązywania umowy pożyczki w łącznej wysokości 540.05 zł.

Powód wyjaśnił, że opłata operacyjna została obliczona za okres trwania umowy i stanowi koszt jaki pozwany ponosi na rzecz pożyczkodawcy w związku z zawarciem i udzieleniem mu pożyczki (prowizja za udzielenie oraz opłata przygotowawcza) oraz jej obsługą przez czas trwania umowy (usługa rozliczeniowa). Opłata ta zgodnie z umową rozkładana jest na raty doliczane do rat miesięcznych spłacanej pożyczki i płatna zgodnie z harmonogramem spłat.

Powód podkreślił również, że do niniejszej umowy pożyczki nie znajduje zastosowanie ograniczenie o maksymalnych pozaodsetkowych kosztach kredytu konsumenckiego, o których mowa w art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim albowiem zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 poz. 1357) przewiduje, że zapisy ustawy wprowadzające m. in. wysokość maksymalnych kosztów pozaodsetkowych kredytu konsumenckiej mają zastosowania do umów o kredyt konsumencki zawartych przed dniem w życie przepisów tej ustawy, tj. 11 marca 2016 roku. (k. 4 – 8, k. 24 - 26)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 27 lutego 2018 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania do tut. Sądu. (k. 9)

Pozwana J. P. zobowiązana do złożenia odpowiedzi na pozew nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie stawiała się również na rozprawie, prawidłowo zawiadomiona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną z siedzibą we W. (obecnie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.) umowę pożyczki pieniężnej o nr (...) w dniu 05.01.2015 roku. Na podstawie zawartej umowy pożyczki, pożyczkodawca udzielił i wypłacił pozwanej kwotę pożyczki w wysokości 2000,00 zł (§ 1 umowy). Oprocentowanie kredytu zostało ustalone na stałym poziomie 12 % w stosunku rocznym w całym okresie obowiązywania umowy. Zgodnie z § 4 umowy ust. 1 rzeczywista roczna stopa oprocentowania została określona w wysokości 163,75 %. Całkowita kwota do zapłaty przez J. P. ustalona na dzień postawienia do dyspozycji pożyczkobiorcy całkowitej kwoty pożyczki, tj. 2000 zł wynosiła 6119,76 zł (§ 4 ust 2 umowy). Na kwotę tą składały się: całkowita kwoty pożyczki w wysokości 2000,00 zł oraz całkowity koszt pożyczki, tj. odsetki naliczone na cały okres obowiązywania umowy, które wynoszą 368,88 zł oraz opłata operacyjna naliczona za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 3750,88 zł.

Pozwana zobowiązała się spłacić wypłaconą jej sumę pieniężną z tytułu udzielonej pożyczki gotówkowej w kwocie 2000,00 zł w łącznej wysokości (...).76 zł w 34 miesięcznych ratach, płatnych w wysokości 180.00 zł każda. Termin płatności ostatniej raty pożyczki przypadła na dzień 05.11.2017 roku.

Dowód: Umowa pożyczki z dnia 05.01.2015 roku (k. 35 – 37), harmonogram spłat (k. 34), potwierdzenie wypłaty pożyczki (k. 41).

Pozwana J. P. spłaciła należność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 05.01.2015 roku do kwoty 5301,11 zł. (okoliczność niesporna)

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wierzytelność dochodzoną pozwem nabył w dniu 29.10.2015 roku na podstawie sporządzonej w formie pisemnej umowy przelewu wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem, tj. spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. Pierwotny wierzyciel poinformował J. P. o zmianie wierzyciela pismem z dnia 30.10.2015 roku. W dniu 06.11.2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty w wysokości 1066,41 zł.

Dowód: umowa sekurytyzacyjna wraz z wyciągiem z załącznika do tej umowy (k. 27 – 32), wyciąg z ksiąg funduszu (k. 33) zawiadomienie o zmianie wierzyciela (k. 38), ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 39).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Niezajęcie przez pozwaną J. P. stanowiska odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda od wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których to zobowiązanie wynika. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do nich z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu; w tym zakresie nie obowiązuje bowiem domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c.). Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454). Negatywny wynik tych rozważań skutkuje wydaniem wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Powód w niniejszej sprawie swoje roszczenie wywodził z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem, tj. (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną z siedzibą we W. (obecnie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.). W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450).

W niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497). W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Z kolei zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana J. P. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną z siedzibą we W. w dniu 05.01.2015 roku umowę pożyczki o nr (...) na kwotę 2000,00 zł. W umowie strony ustaliły wysokość odsetek umownych na 12 % w skali roku, co dawało łącznie do spłaty kwotę w wysokości 2368,88 zł. Wysokość odsetek umownych nie przekraczała odsetek maksymalnych, umowa w tym zakresie była więc zgodna z prawem, a w konsekwencji powód mógł skutecznie domagać się od pozwanej zapłaty kwoty 2368,88 zł.

Natomiast w ocenie Sądu postanowienie umowy pożyczki pieniężnej dotyczące obciążenia pozwanej opłatą operacyjną w kwocie 3750,88 zł a więc stanowiącej prawie 200% kwoty pożyczki, zmierzało do obejścia prawa i wzbudziło wątpliwości Sądu co do jego zgodności z prawem.

Ustalenie opłaty operacyjnej w wysokości 3750,88 zł stanowiło obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W treści niniejszej umowy określono wprost, że rzeczywista stopa oprocentowania wynosiła 163,7 %, a zatem drastycznie przekraczała czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (wysokość odsetek maksymalnych obowiązujących w dniu zawarcia umowy). Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy pożyczki z dnia 05.01.2015 roku) maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, natomiast zgodnie z § 2³ tego przepisu żadne postanowienia umowne nie mogą ograniczać ani wyłączać uregulowań dotyczących odsetek maksymalnych. W poprzednim stanie prawnym górną granicę dozwolonych odsetek od sum pieniężnych określało się według wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Termin „kredyt lombardowy” zdefiniowano w ustawie o NBP. W dniu 1 stycznia 2016 roku weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znówelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 k.c. – tzw. odsetek kapitałowych, jak z art. 481 k.c. – tzw. odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość. W stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2016 roku w odniesieniu do odsetek maksymalnych ustawodawca zrezygnował z powiązania ich z oprocentowaniem kredytu lombardowego na rzecz wysokości odsetek ustawowych. W przepisie § 2¹ stwierdził bowiem, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (tj. 10% w skali rocznej).

Zgodnie natomiast z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że odsetki maksymalne

z uwzględnieniem zmiany przepisów kodeksu cywilnego o odsetkach, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku liczone od kwoty 2000 zł od dnia 05.01.2015 roku do dnia 05.11.2017 roku (końcowy termin spłaty umowy) wynoszą 584,88 zł. Kwota w wysokości 3750,88 zł przewyższa zatem wysokość odsetek maksymalnych aż sześciokrotnie.

Zauważyć należy, iż pozwana spłacając umowę pożyczki w równych ratach w wysokości 180,00 zł każda, jedynie w niewielkim zakresie spłacała kapitał główny zaciągniętej pożyczki.

Z harmonogramu spłat wynika, że spłata kapitału umowy pożyczki następowała w kwotach od 49,30 zł do maksymalnie 68,74 zł w 34 raty. Natomiast w skład raty, którą każdorazowo zobowiązana była płacić pozwana wliczana była opłata operacyjna w wysokości aż 100,32 zł. Co istotne, z harmonogramu spłat wynika, że odsetki umowne zgodnie z zapisami umowy naliczane były w niewielkim zakresie w porównaniu do kosztów opłaty operacyjnej. Przykładowo do 33 raty zostały doliczone odsetki w kwocie 1,35 zł, natomiast do 34 raty w wysokości 0,70 zł.

W ocenie Sądu powyższe było konsekwencją tego, że tak naprawdę odsetki przekraczające wysokość odsetek maksymalnych zostały ukryte w koszcie obsługi pożyczki, tj. opłacie operacyjnej ustalonej w wysokości 3750,88 zł. Można uznać, iż tego rodzaju opłata miała na celu osiągnięcie skutków, które są prawnie zakazane (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lutego 2006r., II CSK 101/05). Konsekwencją uznania więc, że określenie opłaty operacyjnej w tak znacznej wysokości ma na celu obejście prawa, a to obejście przepisów ograniczających wysokość odsetek

maksymalnych, jest uznanie, że te postanowienia umowy pożyczki dotyczące opłaty operacyjnej, są z mocy prawa nieważne w oparciu o art. 58 §1 i 3 k.c. (tak też Sąd Okręgowy w Łodzi, II Ca 289/17).

Fakt, iż pozwana wyraziła na opłatę operacyjną w tak dużej wysokości zgodę, nie sanuje jej charakteru, gdyż powszechnie wiadomo, że pożyczki na tak niekorzystnych warunkach zawierają osoby, które mają znikome szanse na uzyskanie ich na warunkach nie wykorzystujących w tak skrajny sposób dysproporcji pomiędzy pozycją pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy.

Powód już w treści pozwu wskazywał, że do niniejszej umowy pożyczki nie znajduje zastosowania ograniczenie maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, o których mowa w art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim albowiem zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 poz. 1357) przewiduje, że zapisy ustawy - wprowadzające m. in. wysokość maksymalnych kosztów pozaodsetkowych kredytu konsumenckiej mają zastosowania do umów o kredyt konsumencki zawartych przed dniem w życie przepisów tej ustawy, tj. 11 marca 2016 roku.

W kontekście powyższego rację przyznać należy powodowi, że zapisy w/w ustawy o pozaodsetkowych kosztach kredytu nie mogą znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu jednak zastrzeżenie w umowie opłaty operacyjnej w tej wysokości nie można uznać za kwotę, która stanowiłaby, jak to określił powód, koszty pozaodsetkowe, a raczej należałoby przyjąć, że kwota ta stanowi wyolbrzymioną kwotę zasądzonych odsetek, przekraczającą w sposób znaczny kwotę odsetek maksymalnych, jak wskazano wyżej. Gdyby nawet uznać ustaloną w umowie z dnia 05.01.2015 roku opłatę operacyjną za pozaodsetkowy koszt pożyczki, to fakt, że ograniczenia co do pozaodsetkowych kosztów kredytu stosuje się do umów zawartych dopiero po dniu 11 marca 2016 roku, nie oznacza, że Sąd nie dysponuje innymi środkami prawnymi mającymi na celu ochronę konsumentów przed zapisami umownymi rażąco naruszającymi ich prawa, jak również, że nie może badać zapisów umowy pod kontem ich zgodności z prawem. Wręcz przeciwnie, Sąd każdorazowo ma obowiązek dokonać oceny zapisów umowy, która staje się przedmiotem dochodzonego roszczenia w postępowaniu cywilnym, jeżeli dostrzeże, że zawiera ona zapisy umowy niezgodne z zasadami współżycia społecznego i sprzeczne z prawem (art. 58 k.c.).

Zaznaczyć należy dodatkowo, że gdyby przyjąć, iż regulacje dotyczące opłaty operacyjnej w niniejszej sprawie nie miały na celu obejścia prawa, to wedle Sądu należałoby uznać, że te postanowienia wzorca umownego należy zaliczyć do klauzul niedozwolonych, czyli tak zwanych klauzul abuzywnych. Pozwana J. P. jest konsumentem, a swoboda działalności gospodarczej doznaje ograniczeń w umowach z tego rodzaju podmiotami. W tym kontekście istotne jest, że nawet traktowana w oderwaniu od całokształtu umowy, rozpatrywana klauzula dotycząca opłaty operacyjnej zastrzeżonej w wysokości stanowiącej prawie dwukrotność udzielonej pożyczki kształtowała prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszała jego interesy, a zatem stanowiła niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i nie wiązała pozwanej.

Warunkiem uznania klauzuli umownej za abuzywną jest jej sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta, chyba że postanowienia były z nim indywidualnie ustalone. Nie ulega wątpliwości, iż postanowienia umowy pożyczki zawieranej

z pozwaną jako konsumentem nie były z nią uzgodnione indywidualnie, a na ich treść nie miała pozwana rzeczywistego wpływu, wobec tego, iż postanowienia te zostały przejęte do umowy łączącej stron z wzorca umowy zaproponowanego pozwanej jako konsumentowi przez pierwotnego wierzyciela jako pożyczkodawcę. Ponadto wskazać należy, że opłata operacyjna nie może zatem zostać uznana za główne świadczenie stron. Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy).

Istotnym jest również, że art. 385³ k.c. zawiera katalog niedozwolonych klauzul umownych, wśród których znajdują się te postanowienia, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek

zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego (punkt 17). Przy czym klauzule wymienione w przepisie art. 385³ k.c. nie będą mogły być uznane za niedozwolone postanowienia umowne w szczególności wówczas, gdy były przedmiotem indywidualnych uzgodnień lub dotyczyły jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron, bądź też gdy analiza treści umowy i wzorca oraz kontekstu sytuacyjnego wskazują, że postanowienia te nie naruszają równowagi kontraktowe.

Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalające mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. art. 483 § 1 k.c.).

Jak wskazuje dorobek judykatury, w tym orzecznictwo Sądu Najwyższego, za postanowienie umowne sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać należy te, które godzą w równość kontraktową stron, a za naruszające interesy konsumenta w sposób rażąco te wykazujące nieusprawiedliwioną dysproporcje na jego niekorzyść praw i obowiązków wynikających z umowy (tak wyrok Sądu Najwyższego z 13 sierpnia 2015r., I CSK 611/14).

Zatem, przyjmując nawet, że tego rodzaju postanowienia nie mają na celu obejścia prawa, to postanowienia umowne dotyczące obowiązku zapłaty tak wysokiej opłaty operacyjnej, przewyższającej prawie dwukrotnie kwotę udzielonej pożyczki, są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanej jako konsumentki. Wprowadzają bowiem one nieuzasadnione i krzywdzące obciążenia na pozwaną, bez adekwatnej odpłaty po stronie pożyczkodawcy. Jako takie nie powinny one wiązać pozwanej. Oznacza to więc, że są one wobec pozwanej bezskuteczne i to z mocy samej ustawy.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że pozwana w niniejszej sprawie z tytułu umowy pożyczki zawartej z pierwotnym wierzycielem spłaciła kwotę w wysokości 5301,11 zł, co zostało przyznane przez stronę powodową w treści pozwu. Kwota, którą J. P. uiściła z tego tytułu znacznie przekracza kapitał główny, który wynosił 2000 zł oraz odsetki umowne w wysokości 368,88 zł. Ponieważ w ocenie Sądu postanowienie umowne ustalające opłatę operacyjną w kwocie 3750,88 zł jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, tym samym nieważne nie wiąże pozwanej jako konsumentki uznać należy, że spełniła ona świadczenie na rzecz powoda w całości.

Ponieważ strona powodowa przegrała sprawę w całości, Sąd nie zasądził na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

(...) Anna Kubicka - Grudzień

ZARZĄDZENIE

odpis orzeczenia wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.

S., dnia 18 czerwca 2018 roku

(...) Anna Kubicka - Grudzień